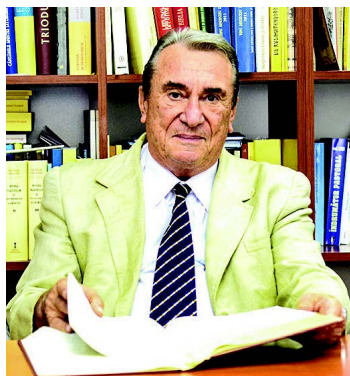

PRIORITĂȚI NAȚIONALE

Conf. dr. Corneliu Zeana

România, tributară încă trecutului său comunist, nu reușește să se desprindă din mocirla încremenirii în care s-a împotmolit. Mai mult, o parte a populației are încă nostalgia național comunismului dintr-o anumită perioadă a dictaturii ceaușiste, când cel puțin exista un proiect de țară: transformarea României într-o putere industrială. Guvernării, cu umorul care-i caracterizează, au înființat un Minister al Marilor Proiecte, adăugat uriașei birocrății bugetivore, dar au uitat faptul că nu există obiectul activității. Nu avem proiecte de țară cu amploare și perspectivă. În opinia noastră, România trebuie să-și concentreze eforturile asupra a două mari priorități: unirea cu Republica Moldova și un vast program de reîmpădurire dublat de stoparea defrișărilor.

Desigur, combaterea corupției, marea amenințare la securitatea națională, trebuie continuată și amplificată. Cel mai mare partid politic pe care l-a avut România în istoria sa a fost partidul comunist, cu patru milioane de membri activi, cu carnet roșu și cotizanți. PC, devenit partid unic și având în subordine securitatea, a putut distruge elita țării, vârfând în închisori și lagăre de exterminare circa un milion de oameni. Nu s-a putut compara cu comuniștii nici un alt partid sau mișcare politică (țărăniștii, legionarii, liberalii, social democrații, socialiștii ș.a.). Ceea ce contează, însă, nu este masa membrilor obedienți și îndobitociți, ci conducerea de vârf a partidului. Dacă la fondarea sa, în 1921, partidul comunist era dominat de minoritari, Gheorghiu Dej reușește să elimine grupul Ana Pauker și să obțină retragerea din țară a trupelor sovietice. Succesorul său, Nicolae Ceaușescu, devenise naționalist, intrând în conflict cu gruparea Silviu Brucan (ca să dăm un singur nume, de referință). Inclusiv securitatea era împărțită în două. Slăbit în puteri și procedând, de teamă, cu excesive menajamente, Ceaușescu a fost înfrânt și în final împușcat. Noua putere instaurată după lovituța din decembrie 1989 a procedat la distrugerea rapidă a tot ceea ce se realizase mai înainte: industrie, irigații, perdele de păduri, dar a făcut și un lucru benefic de însemnătate: lichidarea gospodăriilor colective și restituirea pământului furat de la țărani, fără însă a le asigura mijloacele cu care aceștia lucrau mai înainte. Tăierea masivă a pădurilor a dus la imense pagube ecologice dar a contribuit și la modificarea climei, cu repercusiuni inclusiv asupra procesului de încălzire globală. Este timpul să ne oprim. Indonezia a stopat orice deforestare pe o perioadă de trei ani, toate țările europene au adoptat reglementări drastice în privința tăierii copacilor, doar România a inițiat abia acum un cod forestier destul de permisiv de altfel față de sacrificarea pădurii, dar la noi legea nu este respectată de nimeni dacă nu se aplică sancțiuni severe. Cine a plătit pentru inundațiile din Gorj provocate de tăierea pădurilor de pe versanți, sau pentru defrișările din Covasna și Harghita, de fapt, de pretutindeni? Nimeni. Județul Olt este amenințat cu deșertificarea. Perdelele forestiere de protecție au fost defrișate.

Un program de reîmpădurire masivă ar trezi și dragostea românilor pentru țara lor. Resursele necesare sunt lesne de obținut, deoarece nu sunt prea mari. Înființarea de pepiniere nu costă mult. Ministerul Cercetării (ce-a mai rămas din acesta) și-ar dirija fondurile în această direcție. Mână de

lucru avem berechet. Nici o țară nu are atâția asistați social, sate și comune întregi trăiesc din ajutoarele sociale promovate de politica PSD-istă, oameni care au pierdut deprinderea de a munci, așteptând să-i hrănească statul, prolifici în schimb și nu prea doritori de școală, perpetuând acest stil de viață în generațiile care le succed. Furtul de lemn (de calitate, nu uscături) a devenit o cutumă ce nu poate fi stăpânită. Așa zisele activități pe care asistații le raportează la primărie sunt majoritar fictive. Plata ajutoarelor sociale ar trebui condiționată de un număr de copaci plantați și udați ca să nu se usuce până ce prinde viață pădurea. Nici voluntariatul nu este de neglijat. Pârția de schi de la Predeal a fost făcută prin munca tineretului român. Tinerii ar simți că fac ceva pentru țară. Fiecare școală s-ar putea mândri cu mica sa pădurice. Ministerul Educației, care s-a îndepărtat atât de mult de misiunea enunțată în titulatură, dovadă corupția și infraționalitatea copleșitoare pentru țară, și-ar putea schimba atitudinea. Cu siguranță vor veni și tineri voluntari din afara țării. În SUA, voluntariatul a devenit mentalitate, fiind practicat în masă. Militarii americani de la Kogălniceanu pot fi văzuți strângând gunoaiile, îndeosebi mucurile de țigări, atât de periculoase, de pe plajele noastre. Tăierea pădurii de pe versanți antrenează alunecări de teren și spălarea scoarței în timpul ploilor, astfel încât rămâne piatră goală. Toate coamele dealurilor, dezolante și sterpe după defrișări, ar trebui reîmpădurite. Partidele, prin primarii de care dispun, nu se preocupă de aceste aspecte. Cunosc doar rarissime excepții, la inițiative creștin-democrate, iar când amintim creștinismul, nici biserica nu poate sta deoparte.

INDEPENDENȚA
NAȚIONALĂ
*Independența
prin Cultură*

Ca proiect de țară, nimic nu surclasează ținta primordială a reunificării țării prin contopirea României cu Republica Moldova. Exemplul Germaniei, care nu a recunoscut niciodată statalitatea RDG, ar fi suficient. A reușit oare să ne scoată din letargie marșul tinerilor moldoveni care, putem spune cu note de eroism, au străbătut distanța de la Chișinău la Prut, ajungând apoi la București pe 12 iulie 2014? A fost un marș intrat în istorie.

Coloana a ajuns la porțile ferecate ale Parlamentului, aleșii noștri fiind plecați în locurile exotice în care își petrec îndelungatele lor vacanțe, apoi s-a mers la palatul Cotroceni. Nici moldovenii de peste Prut și nici noi, cei din România, adăugați-i și pe românii din diaspora, nu s-au așteptat ca președintele țării să lipsească. Ar fi putut pleca în Spania în dimineața următoare, nu chiar în ziua marșului anunțat. Nu a dat nici o declarație fermă, așa cum se cuvenea, difuzată corespunzător. Russia Today a subliniat cu fină ironie faptul că președintele Iohannis a evitat până și cuvântul UNIRE. Vicepremierul Rusiei, Dimitri Rogozin, a remarcat într-un foarte recent discurs această manifestare de slăbiciune, adăugând și unele amenințări și avertismente adresate Moldovei și României. Un asemenea prilej, cum a fost Marșul Unirii, nu ar fi fost ratat de un Ștefan cel Mare sau de un Carol I, nu mai vorbim de entuziasmul cu care s-a trecut Prutul în recentul război pentru eliberarea Basarabiei, dar nici chiar de alte personalități politice aflate mai de curând la conducerea țării, exceptându-l, desigur, pe Ion Iliescu. Exemplul reunificării Germaniei nu l-a mobilizat pe Iohannis.

Pe când o reuniune comună a parlamentelor celor două țări românești la care să se discute deschis

problema unirii?

În loc să abordeze pe larg problema unirii, televiziunile, radioul, presa s-au preocupat de proiectele unor construcții ample din capitală. Catedrala Mântuirii Neamului, într-adevăr de mari proporții, este în curs de ridicare. Ar fi fost de dorit ca mai înainte să se fi procedat la reclădirea Mănăstirii Văcărești, monument de arhitectură medievală fără egal în țară, cu adânci rădăcini în tradiția poporului nostru, demolată sălbatic de comuniști.

Guvernul României a mai dăruit, separat, două suprafețe de teren cu dimensiuni corespunzătoare destinate ridicării unei moschei și a marelui Templu Masonic în București, amândouă clădirile proiectate a avea mari proporții.

Discuțiile s-au limitat la moschee. La Istanbul se va ridica în contrapartidă o biserică ortodoxă românească. Turcia a oferit sprijin financiar, fapt lăudabil. Astfel de gesturi sunt de natură să apropie națiuni. Polonia a construit la București un mare spital de copii, România a ctitorit numeroase construcții într-o serie de țări africane care ne-au rămas recunoscătoare. Podul cu lanțuri, cel mai frumos din Budapesta, a fost ridicat cu bani oferți de aromânul Gheorghe Sina și tot un aromân, neam de evergeți, a donat fondurile pentru construirea academiei de la Atena. George Becali a avut contribuții însemnate pe Muntele Athos și în Macedonia. România a ridicat clădiri cu destinație religioasă în Țara Sfântă. Impunătoarea Accademia di Romania, amplasată în centrul Romei, o datorăm Italiei din vremea lui Mussolini, care s-a implicat personal, iar lista unor astfel de exemple este extrem de lungă. Românii s-au exprimat favorabil cu privire la ridicarea moscheii, datele sondajului fiind publice pe 16 iulie curent. Prea Fericitul Patriarh Daniel, ca și Președintele Iohannis s-au exprimat de asemeni în favoarea construirii moscheii. Traian Băsescu s-a exprimat cu totul neinspirat ca stil și mesaj, împotriva. Între pro și contra, greutatea nu cade pe latura negativă.

Astfel de discuții nu trebuie să abată atenția de la principalul proiect de țară al României: UNIREA.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*